JUSTICIA SOCIAL

Núm. 133 - Any IV - Epoca III | Barcelona, 20 de gener de 1933 | Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Catalunya, avançada de la Revolució!

Catalunya continua essent el reducte de la República i de la Revolució hispànica. Una mica que vigilin els homes representatius de les organitzacions obreres i polítiques d'avançada, la reacció no podrà res contra les mínimes conquistes de dos anys de Corts Constituents. Creiem que els errors de no haver fet la revolució l'abril del 1931 ha estat una entrebancada que encara ens farà passar més d'una angúnia, però si la classe obrera, sense abandonar aquelles posicions de les quals avui, després de mil malvestats segueix portant-ne el control, Catalunya serà l'illot de salvació en mig de la tempestuosa mar reaccionària que amenaça ofegar-nos a tots.

La responsabilitat que pesa damunt de la classe obrera és enorme. De nosaltres depèn que el feixisme, que tantes manifestacions té donades de la seva existència a Espanya, no arreli ni triomfi.

I aquest perill, tal com estan avui les organitzacions polítiques de la classe obrera, solament podrà salvar-lo una organització forta com som nosaltres els socialistes. La revolució a Espanya, per la correlació de les forces en pugna, solament poden encendre-la dues forces, dos estats d'opinió, dos estadis ben clarament delimitats de la política peninsular: La burgesia agrària, aliada amb la Banca i, després de totes les polèmiques, amb l'industrialisme de la perifèria ibèrica, i el marxisme d'altra banda. Tota posició intermitja és una entelèquia i ganes de lligar allò que no admet aleació. D'una manera episòdica, ateses raons d'ordre que solament al partit pot donar-se compte detallat, a Catalunya els socialistes continuem aquella coalició que a Espanya es trencà anticonstitucionalment en vulnerar l'article 75 de la Constitució i amb l'assassinat subsegüent de les Corts Constituents abans que acabessin la tasca que el país, —els republicans, que d'altra banda eren els únics que havien de tenir la paraula— en comanà que portessin a terme.

No ha estat pas culpa dels nostres camarades escampats pels quatre punts cardinals de la Península que la República hagi estat conculcada i les seves essències, destenyides. De la pujada de Lerroux al Poder ençà, cada dia sovintegen més els atemptats a l'obra i a l'edifici republicà i la reacció esquerrista de diumenge passat a Catalunya encara accentuarà més la seva fúria contra el règim per tal de desvirtuar l'atuïment passatger de les colles i bandes de la carlinada a Catalunya i dels mercenaris que organitza per Espanya el Gil Robles.

Com diu molt bé el nostre collega «El Socialista», el resultat d'aquestes eleccions és un avís seriós per a les dretes espanyoles. Una intimidació a cessar la seva acció destructora i un toc d'atenció als que en la fosca maniobraven amb fins ben coneguts. Aquest ha estat un dels valors d'aquestes eleccions. Perquè aquestes eleccions no es limiten a tenir un valor, sinó molts. Són unes eleccions farcides d'ensenyaments i de significacions de tot ordre per a republicans i socialistes. Per exemple aquesta, que aquestes eleccions no poden ésser interpretades, com es vol, com les del 12 d'abril; que no és possible, com es diu, començar de nou. Però d'això en parlarem un altre dia perquè el tema s'ho val.

Si hagués estat de la Lliga...

Les dretes parlen molt que aquesles eleccions, perquè les han perdudes ,han estat un cúmul de falsificacions i d'arbitrarietats.

Però que nosaltres sapiguem, l'arbitrarietat màxima ha estat la comesa en la persona d'un candidat socialista davant una Secció del districte quart.

Aquest candidat és l'avui regidor socialista de Barcelona, Marià Martínez Cuenca, que en ús del seu dret de comprovar la marxa de l'elecció es va evure barrat el pas pels valents del requetè, secundats per la parella de Seguretat que hi havia a la porta.

No hi valgueren raons. La documentació que identificava la personalitat del nostre camarada fou considerada papers mullats i sense cap dret. Tant és així que Martínez Cuenca i el company Mussoles, que l'acompanyava, van ésser portats EMMANILLATS com dos vulgars atracadors a la Delegació de Policia del districte.

S'allegarà que això fou una confusió que amb unes satisfaccions formulàries queden enllestides i sense cap conseqüència. Però dóna la petita casualitat que en aquest país aquell que es passa la vida treballant i no vesteix de senyor no hi ha agent d'autoritat que sàpiga avenir-se que un home que porti espardenyes és tan digne de respecte com el miserable estiracordetes de la Defensa Social.

Ara que l'Ordre Públic és a mans d'homes d'esquerra, bo serà que a molts dels subalterns a les ordres directes del senyor Selves se'ls faci donar una repassada a la Urbanitat i no es deixin escapar tants d'atracadors.

La falòrnia de l'abstenció

S'ha dit que les dretes no han votat amb tant d'entusiasme. Que hi hagut molta abstenció entre la gent de sotana.

No és cert del tot. Allò que ha passat és ben senzill. Que la intervenció rigorosa dels esquerrans ha imposibilitat que la Lliga posés en joc els milers de fitxes que té triplicades de minyones de servei i el que no són minyones de servei que el 19 de novembre van votar amb una unanimitat que acredita la Liga de molt neta precisament. Aquesta vegada se'ls ha fet la injustícia enorme de deixar-los votar només que *un cop*.

Les darreres eleccions a diputats a més de les combinacions fetes sobre un centenar d'actes la Lliga tenia més de quinze mil vots que ens agradaria que el senyor Vallès i Pujals ens expliqués d'on els va treure.

A la Lliga li han fallat precisament aquests quinze mil vots. Vegeu si no:

La Lliga treia el novembre 130.425 vots. Ara amb l'afegitó dels que van votar la Coalición de derechas a les eleccions a diputats, que van treure uns vint mil vots, n'hauria hagut de treure 150.000 i no n'ha tret més que 133.885. Tres mil més que l'elecció anterior, que algun n'hi haurà procedent de l'aristocràcia lerrouxista que capitaneja el Piquipon.

La Lliga hi és de més

La passada campanya electoral, que tan baixament havia menat Lliga Monàrquica Catalana, s'havia fet sota el signe i el propòsit ulterior de convocar un plebiscit dels Ajuntaments de Catalunya per tal de *demanar* la dissolució del primer Parlament català.

Confiaven que les trampes posades en joc el 19 de novembre havien de prosperar també diumenge passat. Però no han prosperat perquè Catalunya és un poble viu i no hi poden les bandarrades si a mans del poble està el poder desfer-les.

Lliga Monàrquica Catalana no convocarà cap plebiscit, perquè els que es van vendre Catalunya el 13 de setembre a l'embriac Primo de Rivera tothom els coneix. Puig i Cadafalc és i serà per temps el darrer president de Catalunya que hauran fornit els enganyapobres de la Cucurulla. Per què? Perquè no representen ni de bon tros allò que volen fer veure que representen.

Serà qüestió de començar a demanar què hi faran a les Corts prefeixistes de Madrid els diputats de la Lliga. Car si galdosa és la seva situació després dels resultats de les eleccions, més ho és encara la situació en què posen Catalunya en detentar unes actes que tothom sap obtingudes per coaccions i suborns indignes.

Per respondre a la mateixa intenció de la Lliga cal que Catalunya, d'un cap a l'altre, els exigeixi el retorn d'aquelles actes robades el 19 de novembre.

Renuncieu les actes, traïdors!

Una segona edició de Guadalhorce

Les dretes es daleixen per poder fer tornar Guadalhorce a Espanya, el magnat de les obres públiques dictatorials.

No cal. Lerroux els ofereix un substitut que l'iguala i àdhuc el supera en la seva fantasia tartarinesca d'home de govern improvisat. Qui és? Cal dir-ho? ¡Es Estadella, l'home dels mil milions!

El nostre flamant ministre de Treball s'ha adonat, tot de sobte, que tots els governs del món fan alguna cosa per als seus parats, si més no per tenir-los tranquils, i ha cregut que un govern de tanta categoria internacional com el de Lerroux, no podia estar en inferioritat de condicions respecte als seus comfrares. (Diguem de passada que els malaurats proletaris sense feina no haurien merescut cap atenció d'aquest govern si Lerroux no s'hagués sentit vexat pel pla que les dretes havien elaborat a la seva campanya demagògica.)

I superant els agraris i superant-se ell mateix, Estadella, llança als quatre vents d'Espanya el seu pla. ¿Què cent, dos cents, cinc cents milions? Mil! ¿Però, com, d'on sortiran? Estadella ens diu, amb to dogmàtic que no li escau gaire, que el sistema del segur o de la subvenció ha fracassat a tot arreu i cal bandejar-lo per inútil. No diu, però, que el que es tracta és de fugir de tot sistema que pugui representar un impost sobre la burgesia, sobre llurs utilitats o sobre llur riquesa.

I en el seu desig, molt natural en un lerrouxista, d'aprofitar totes les ocasions per servir els amos que paguen, anuncia el seu projecte d'emissió de dèute de mil milions per a la realització d'obres públiques, especialment d'arranjament i construcció d'edificis públics. Així, el decret confessa, potser més sincerament que el que voldrien, que alhora que es remeiarà l'atur forçós es propulsarà extraordinàriament l'economia nacional.

¡Ah els gran negocis de la dictadura, que semblaven acabats per sempre! ¡Ah les fructíferes companyies promotores d'obres públiques que neixien a l'escalf del favor ministerial i es desenrotllaven ubèrrimament a profit de l'un i dels altres! Tot renaixerà i els bons espanyols ens trobarem novament en l'època daurada de les Exposicions universals i de les gegantines obres d'enginyeria. ¿Per què ha de tornar Guadalhorce?

El projecte anunciat no és altra cosa que els preparatius d'un negoci o d'una sèrie de negocis de vasta escala, a benefici de banquers i grans contractistes. Serà la ruïna d'Espanya i el pas decisiu en el camí d'empobriment progressiu que ve seguint la classe obrera espanyola.

L'emissió d'aquests mil milions de deute hauran de provocar fatalment una depreciació de la nostra divisa, que reduirà al no res el valor nominal dels salaris i dels recursos de la classe obrera. El sistema d'emprèstit és el sitema car a tots els regims feixistes, perquè beneficia els grans capitalistes en detriment del propi Estat i de la població. I el Govern Lerroux, l'única missió del qual és la de preparar la implantació del feixisme a Espanya, adopta ja els procediments peculiars a aquest règim.

Avui dia, l'única solució, la nostra, per al problema de l'atur forçós, és l'impost progressiu sobre el capital i la confiscació. Tot el que no sigui així, és, per dirho gràficament, treure aigua amb un cistell. I en el cas present, una befa sagnant a la classe obrera.

En efecte, ¿no és curiós, de veure que mentre el Govern va a destinar milions de pessetes a crear unes illusòries possibilitats de treball, permet tranquilament que propietaris i industrials deixin ermes les seves terres i tanquin les seves fàbriques i comerços, no per una exigència absoluta de la situació econòmica, sinó per ajudar el moviment reaccionari en la seva campanya de demagògia? Que l'obrer lector, especialment si es troba sense feina i en perspectives de trobar-s'hi, contesti.

A les Seccions foranes

Totes les Seccions foranes de la Unió Socialista de Catalunya són pregades de trametre urgentment al Comité Executiu una nota del resultat de les eleccions municipals amb els detalls següents per cada Ajuntament:

Nombre de Consellers elegits.

Noms i cognoms de cadascun d'ells.

Filiació política a la qual pertanyin.

Recomanem la tramesa immediata d'aquestes notes que ens calen per tal d'ordenar el nostre Registre de la situació política particular de cada Municipi.

EL COMITE EXECUTIU

Rectificació del Cens Electoral

Des del proper dia 28, la Secció d'Estadística de l'Ajuntament de Barcelona obrirà el període de rectificació i inclusió al Cens Electoral.

Cal vigilar-ho. Tots els companys són pregats d'informar-se a la Casa del Poble, Primer de Maig, número 7. Oficines electorals.

La U.S.C. a les eleccions

Les eleccions de diumenge han portat als Ajuntaments de Catalunya un gran nombre de companys nostres i han assenyalat un considerable avenç del nostre Partit dintre el quadro polític de la nostra terra.

Ultra els casos en què el nostre Partit ha anat coalitzat amb altres esquerres en els quals la victòria ha estat gairebé general, cal assenyalar els casos en què, per exigències de la política local o bé per absència de partits esquerrans, la U. S. C. s'ha presentat sola a les urnes. Entre ells s'ha de destacar en primer terme el magnífic triomf dels nostres companys de Molins de Rei, que han obtingut en una brillant votació la majoria de l'Ajuntament, fent així de Molins de Rei el capdavanter de la llista de Municipis rojos que han de seguir. A Ripoll el nostre Partit aconseguí una important votació i han estat molts els pobles en els quals la U. S. C. obtingué les minories, establint el «copo» amb l'Esquerra.

La disciplina i l'entusiasme contra els diners

Els fets quotidians demostren, d'una manera perceptible fins i tot per a les persones més poc observadores, la influència que un ús escaient dels diners té en el que un revolucionari català diu la *fabricació* de l'opinió pública

Seria pueril de creure, per exemple, que el devessall de propaganda electoral amb què aquests darrers dies la Lliga ha atuït els ciutadans barcelonins, no li ha fet obtenir un gran nombre de vots que no hauria obtingut si s'hagués limitat a una publicitat discreta.

Una propaganda com la que ha fet la Lliga només pot fer-la un partit de milionaris.

La Unió Socialista de Catalunya, que no té altres ingressos que les quotes dels seus militants, obrers, coalitzada amb els partits liberals caordinàriamen inferiors als de la Llitalans, de recursos econòmics extraga, s'ha hagut d'acontentar amb donar una rèplica modesta a la propaganda de tota mena emprada per la Lliga.

La Lliga ha utilitzat els seus diners.

La Unió Socialista de Catalunya i els seus aliats han utilitzat la disciplina, la tenacitat i l'entusiasme.

Però cal fixar-se que la votació aconseguida per la Lliga és excessiva per a un partit que va contra la raó i contra la justícia, que obra impulsat per l'egoisme dels seus components.

Un gran nombre de vots aconseguits per la Lliga són vots falsos que reïx a filtrar gràcies a la seva màquina electoral maquiavèlica, que li costa també una milionada.

Però hi ha un gran nombre de vots de persones sensibles a la propaganda. Una propaganda que només pot fer la gran burgesia i que dóna per resultat que una gran massa de la població, en un moment donat, actuï alegrement contra els seus interessos propis.

Si cada elector votés, com lògicament hauria de votar, d'acord amb el que és dins la societat, nosaltres obtindríem una majoria aplanadora, però hi ha grans masses d'opinió *fabricada* a gust de la gran burgesia.

A Catalunya no ha estat possible, encara, de publicar un diari obrer. La Premsa està monopolitzada per la burgesia que pot *fabricar* lliurement l'opinió a la conveniència dels seus interesos.

La literatura catalana és una literatura burgsa.

La T. S. F., les agències telegràfiques, el cinema, el teatre, etc., depenen del capitalisme.

L'ensenyament, fins no fa gaire, era un ensenyament sotmès a una institució podrida com és l'Església catòlica.

El gran capitalisme compta amb mitjans per a influir sobre l'opinió pública que no són a l'abast dels obrers.

La influència del capitalisme sobre aquesta opinió no podrà impedir, en definitiva, la victòria del proletariat, però la retarda.

Contra la propaganda francament antiobrera dels diaris polítics de les dretes i contra la latent propaganda burgesa que fan amb llur conformisme, amb llur pretesa independència, la Premsa d'informació, el cinema, la T. S. F., la literatura verda, o blanca o blava, etc., cal oposar la nostra combativitat irreductible.

Contra els diners, cal posar la disciplina, la tenacitat i l'entusiasme!

Notes post-electorals

En les eleccions municipals que acaben d'ésser celebrades ha quedat demostrat, una vegada més, que que Catalunya és l'eix de la política espanyola. Diumenge darrer, dia de les eleccions, tot Espanya tenia la vista fixa sobre Catalunya. Tots els sectors polítics esperaven la resposta nostra, a la consulta sobre l'opinió que ens mereix la política de traïció a la República, iniciada per les dretes monarquitzans.

Catalunya ha contestat: No pasareu!

Cal fer remarcar que el triomf esclatant de la coalició d'esquerres catalanes significa un advertiment seriós i definitiu. La gent de dreta se n'ha donat compte però fan el cor fort i dissimulen com si res no hagués succeït.

I el que ha succeït té tanta importància que, al menys per ara, la República espanyola està assegurada.

●

El lerrouxisme s'acaba de desinflar a Catalunya, i comença a desinflar-se a la resta d'Espanya.

A Catalunya ja només li queden uns quants vividors amb llurs amics, uns grupets de gent agraïda, perquè en altres temps havien rebut favors del *caudillo*, i uns centenars d'empleats a les corporacions públiques, que no saben com desertar del partit que va assegurar-los el pa. Tots plegats, amb llurs familiars són prou, no obstant, per a esgarrapar la darrera minoria de l'Ajuntament de Barcelona.

Es de doldre que el lerrouxisme tingui quatre consellers al Municipi. Des del nostre punt de vista calia que n'hi tingués més o que no n'hi tingués cap.

Si n'hi tingués més, com que aplicarien el sistema Lerroux, patentat com a aranya, trobaríem pasta per atacar-los. Si no ni tingués cap podríem cantar les absoltes al partit d'una manera definitiva.

Però quatre sols no podran fer res de mal. I no fent lerrouxisme no destacarà l'actuació dels altres consellers.

●

La Lliga ha guanyat les eleccions només en un nombre molt reduït d'Ajuntaments de Catalunya.

Ha estat precisament als llocs on les esquerres no s'han coalitzat. Han pogut més les exigències de la política local que no pas la visió de l'enemic comú que, efectivament, d'aquesta manera ha pogut triomfar.

Si no hagués estat per les minses polítiques de campanar, la Lliga només hauria guanyat a Vilanoveta del Cim i a Vilanoveta del Pla.

A no ésser que, per pietat, les esquerres l'hagin deixada guanyar, com per exemple a Girona, on la tradició d'encarcarament i la pàtina inquisitorial van en les pedres i en els cervells dels homes.

●

La victòria de la Lliga a Girona és de doldre perquè hi havia manera de parar-hi el pas.

Allà on no hi ha manera és a Vic.

Vic és la fàbrica més important d'eclesiàstics a Catalunya. D'allà en surten capellans, capellanets i capellanassos a trompons. N'hi han tants que van a ramats.

Vic té, a més, una allau de convents, d'on surten les monges a colles els dies d'eleccions, i contra tants balandrans i tantes còfies no hi ha resistència possible.

Es corrent de dir que a Vic tothom porta sang de capellà a les venes.

Canviem aquesta afirmació popular per aquesta altra: tots els que porten sang de capellà a les venes és natural que votin la Lliga.

●

Recomanem als companys de tot arreu, que hagin sortit elegits consellers municipals, que facin feina de profit.

Cal portar als Ajuntaments de Catalunya el sentit social i avançat dels nostres temps.

La República ha aribat a estar en perill gràcies a la innocència i a l'infantilisme dels republicans que semblaven estar ja contents amb un canvi de nom a la façana del país.

Cal treballar ferm i a fons perquè als municipis no els ocorri el que ha ocorregut a la República. Que cada Municipi sigui un baluard de la llibertat ciutadana i un fogar de laïcisme, perquè no hi entri mai més ni la Lliga ni el seu esperit.

JOVENTUT SOCIALISTA DE CATALUNYA

Desfent el camí

Fins no fa gaire, les joventuts socialistes i amb elles grans sectors del proletariat espanyol, havien tingut confiança en l'eficàcia de la institució democràtica, convençudes que les qüestions essencials plantejades entre dues classes enemigues, la burgesia i els treballadors, podien ésser resoltes benignament, amb pau i harmonia, mitjançant la lliure discussió.

Ningú havia dipositat més confiança que nosaltres en la democràcia. Ningú, més que nosaltres l'havia defensada amb braó. Recordem avui, i el record és amarg, les duríssimes lluites entaulades amb companys comunistes a l'entorn de la famosa i bescantada democràcia i la seva antítesi; la dictadura del proletariat. Segons estàvem aleshores que els treballadors tenien en la institució parlamentària, suprema expressió de la democràcia, un instrument eficaç i exempte de violències infrahumanes. Avui, però, ens cal rectificar encara que això ens causi dolor. L'experiència republicana és altament alliçonadora. Avui podríem assenyalar fil per randa, tota la trajectòria dels nostres desenganys. Però també podem assenyalar els més greus errors d'apreciació comesos, abans i durant el moviment republicà. L'error més greu, potser, fou el de creure que l'explosió popular republicana del 14 d'abril podia ésser encarrilada en el seu aspecte totalitari, en una sola direcció.

I no ens donàvem compte que tots i cada un dels ciutadans espanyols, que totes i cada una de les classes espanyoles, que totes i cada una de les institucions espanyoles, ambicionaven, desitjaven, sentien la SEVA República i lluitarien ferotjament per a donar al nou estat, l'accent que els afavorís. L'error fou creure que la República venia a donar satisfacció al poble. I no veure que el poble és una abstracció. Una vaguetat. Una imprecisió. Que el poble és la resultant de diversos sectors —classes— amb interessos distints i contradictoris. La República fou portada per grans masses de treballadors de diversa i antagònica, a voltes, ideologia, per la burgesia mitjana i petita, més o menys liberal, per amples sectors intellectuals, per cortisans caiguts en desgràcia, per un sector del catolicisme humanitzat i per arribistes de tota mena que cerquen en els periodes convulsius una posició situacionista.

¿I com havia d'ésser possible que d'aquesta amalgama multicolor en sortís un fruit en benefici d'un dels sectors que la constituïen? ¿Es que per ventura, Maura podia governar en socialista? ¿I Azaña en lerrouxista? ¿I Prieto en conservador?

Les masses treballadores confiaren en els primers moments en tots els republicans. Però quan passats els moments revolucionaris arribà l'hora d'organitzar, de crear, de legislar i aplicar aquesta legislació, es presentaren les diferències que eren de preveure.

El poble productor vegé amb profund disgust, que les seves aspiracions trobaven la resistència inflexible de determinats sectors republicans, que limitaven el seu programa a un simple canvi de decorat, que limitaven llurs aspiracions a empaperar la institució política, tot deixant, però, darrera el virolat paper, tots els forats i totes les esquerdes del règim anterior. I els treballadors vegeren, com malgrat la voluntat, la tenacitat i l'energia desplegada pels seus representants en la direcció del país, la resistència assassina del capitalisme espanyol, feia inoperants totes les conquestes i llençava dia darrera dia grans masses d'obrers a l'atur forçós. I hem vist com en el transcurs del temps, indiferent a les nostres lluites, les institucions de l'estat —magistratura, burocràcia— frenaven i sabotejaven l'obra democràtica governamental, convençudes que tot el nostre esperit revolucionari se n'anava en paraules més o menys llampants i que ens mancaria l'energia violent —antidemocràtica— per a escombrar-les de manera fulminant. I veiérem com la conseqüència immediata d'aquest sabotatge, era el reviscolament dels poders militars, eclesiàstics i caciquils, que tenien a la mà, mil i un procediments per eludir les lleis que els eren perjudicials. Per això avui la classe treballadora no creu pas en la democràcia. ¿I després del terrible i no desitjat desengany, encara vénen els líders republicans amb la cantarella democràtica? ¿Es que fou per ventura, democràcia, l'evasió de capitals? ¿I l'obstrucció parlamentària radical i agrària? ¿I la fugida parlamentària de Maura? ¿Fou democràcia també el pacte de la fam? ¿I el 10 d'agost? ¿I el tancament de manufactures? ¿I la consulta parlamentària presidencial als homes escombrats el 14 d'abril? ¿I l'entrega del govern al canalla Lerroux? ¿I la dissolució de Corts? ¿I el falsejament de les eleccions del 19 de novembre passat? ¿Es que democràcia vol dir misèria en el poble? I finalment, si els nostres enemics emparats en la nostra democràcia, imposen la seva antidemocràcia ¿podem continuar nosaltres sentint-nos demòcrates?

No. Rotundament, no. Guardem la democràcia per quan els homes, després d'una acurada educació, la comprenguin i estimin i quan la independència econòmica els la pugui fer valdre. Mentrestant això no arribi i precisament perquè pugui arribar, abandonem-la i adaptem l'altre instrument que ens resta. La vibració revolucionària. La presa del poder pels treballadors.

Cal, doncs, desfer el camí.

Notes

EXCURSIONISME

Diumenge vinent, dia 21, es portarà a cap una excursió a Santa Fe, passant per Gualba a l'anada i per Sant Celoni a la tornada. El pressupost complet de l'excursió és de 5 pessetes. Lloc i hora de reunió: Les 5'15 del matí, a l'Estació de França.

* * *

CURS D'ECONOMIA POLITICA

Avui, dia 20, tindrà lloc la novena lliçó del curs d'Economia Política, a l'aula n.º 4, a càrrec del company Folch i Capdevila.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

LES ACTIVITATS DE L'ATENEU ENCICLOPEDIC

Un manifest i un concurs

La Secció de Literatura i Belles Arts de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, tot just constituïda, sent el neguit de portar a cap una gran tasca per aquest curs de 1933-34.

Ens trobem que, a Catalunya, no tenim encara una literatura escrita de cara a les inquietuds socials, que reflexi els problemes obrers i les grans jornades històriques que el nostre proletariat ha viscut. Cal posar la primera pedra del gran edifici de la literatura obrera que és necessari crear i impulsar a Catalunya.

Per tots aquests pobles hi ha un sens fi d'escriptors joves que ofereixen formidables possibilitats en l'aspecte social de la literatura, i que avui es troben mancats de tots els mitjans per tal de trobar la seva obra l'acolliment i l'orientació necessàries. Cal omplir aquest buit.

La Secció de Literatura i Belles Arts de l'Ateneu Enciclopèdic Popular, anirà a ajudar tots els escriptors que sentin en ells l'entusiasme per a la nova literatura. Dins de pocs dies llançarà les bases d'un Concurs de Contes Socials, destinat a fer ressaltar els seus valors que ara resten inèdits o poc coneguts.

Aquesta Secció de Literatura i Belles Arts, davant el problema de les noves concepcions de l'art, organitzarà polèmiques sobre les diverses teories artístiques, donant lloc a un veritable intercanvi de valors i d'idees. Els pintors, escultors i altres seguidors de les arts, tindran aquí un motiu de gran interès i una ocasió marcadíssima per tal de poguer polemitzar sobre els punts més interessants de les arts plàstiques, davant de personalitats autoritzades i competents.

Se celebrarà un Curs de Conferències, la primera del qual tindrà lloc molt aviat, on s'estudiaran els diversos aspectes de la literatura catalana i universal i els escriptors en tant que homes i artistes.

Aíximateix s'examinaran amb detenció i amb competència la vida i l'obra d'altres conreadors de les arts en els diversos caires que aquelles ofereixin.

En un mot, la Secció de Literatura i Belles Arts de l'Ateneu Enciclopèdic Popular constituirà un baluard per a l'escriptor i l'artista joves que observin els seus temes a través d'un ample sentit progressiu, i crearà també una tribuna lliure des de la qual no s'exercirà la més mínima coacció ni es deturarà mai davant de cap prestigi.

Aquesta Secció invita tots els escriptors i artistes que simpatitzin amb els corrents obreristes a sumar-se a aquesta creuada.

Barcelona, novembre de 1933.

La Junta de la Secció de Literatura i Belles Arts, *Baptista Xuriguera, Joan Vallespinós, Lluís Bransuela, Joan Musté, Josep Farrès* i *Josep Tort.*

* * *

Amb el fi de donar gran impuls a la literatura obrera a Catalunya, la Secció de Literatura i Belles Arts de l'Ateneu Enciclopèdic Popular organitza un concurs de contes socials, el qual es regirà d'acord amb les següents bases:

1.ª Els treballs que es presentin, mecanografiats o escrits en una sola cara de paper en lletra clara i llegible, tindran una extensió màxima de dotze a quinze quartilles.

2.ª Podran optar al Concurs de Contes Socials escriptors catalans i castellans.

3.ª El Jurat qualificador estarà compost per Joan Mínguez, Enric Lluelles, Jordi Arquer, Andreu Nin, Julian G. Gorkín, Joan Muster, Joan Vallespinós, Lluís Bransuela, Josep M.ª Farrès, Josep Tort i Baptista Xuriguera.

4.ª Els treballs s'enviaran en un sobre tancat sense signatura, la qual anirà tancada en un sobre on s'hi llegirà el títol de l'escrit.

5.ª El terme d'admissió dels contes quedarà tancat el dia 31 de gener de 1934, i el veredicte es farà públic per mitjà de la Premsa, tot el més tard el 28 de febrer.

6.ª Totes les obres que vulguin optar al Concurs de Contes Socials hauran d'ésser adreçades a nom de la Secció, que té el domicili al carrer del Carme, 30, Barcelona.

7.ª El conte premiat serà publicat en un fullet, el producte de la venda del qual, cas que hi hagi marge econòmic, serà abonat aquest íntegrament al seu autor. Els altres contes premiats també seran publicats, en les mateixes condicions, en la mateixa col·lecció.

Barcelona, desembre de 1933.

El President, *Baptista Xuriguera.*—El Secretari, *Joan Vallespinós.*

Una definició del feixisme

No hem sentit mai de llavis de ningú, si hem pogut trobar en cap llibre, una definició concreta del feixisme. Ni els mateixos feixistes saben de què va, ni els cap-iicames com Musolini i Hitler ens en poden donar una explicació concreta i clara.

Uns i altres barregen mots i conceptes per arribar a un resultat lamentable. Ens diuen, en essència, que és una deïficació de l'Estat sobre l'individu, que és una modalitat nova de govern a favor d'interessos collectius, i ens amaneixen llurs elucubracions amb insípides fanfarronades àries o romanes i abstraccions de pàtria, de racisme, d'irredentisme, d'ideals corporatius, etc., etc. Però després d'haver llegit una dotzena de llibres que tracten d'explicar el feixisme, us quedeu sense saber què cosa és el feixisma d'una manera

Havíem sentit a dir, per exemple:

El feixisme és la dictadura d'un imbècil.

El feixisme és la força bruta al

El feixisme és el govern d'un home servei del capitalisme.

que vol aconseguir l'austeritat dels altres.

El feixisme és el govern del terror imposat per un grep de degenerats (eexmple, Alemanya).

El feixisme és la tirania brutal de l'espectacularitat (exemple, Itàlia).

Etc., etc.

I heus ací que he mtrobat finalment la definició concreta del feixisme en llavis del propi Musssolini. entre altres persones, un nebot seu

Diu que un dia Mussolini convidà, a dinar amb ell. Durant l'àpat, i mentre la conversa es descapdellava sobre coses indiferents, tot d'una el nebot preguntà a Mussolini:

—Escolta, oncle, què és el feixisme?

Mussolini féu el distret. Continuà menjant i parlant com ni no hagués sentit la pregunta del seu nebot. Però, aquest tornà a la càrrega.

—Oncle, què és el feixisme?

Nova indiferència de Mussolini, ja mal dissimulada perquè la insistència del nebot l'havia molestat un xic. Era inaudit que aquell petit personatge es permetés interrogar-lo a ell, al Duce. Però el nebot ,tossut, tornà per tercera vegada a repetir la pregunta:

—Digues-me, oncle, què és el feixisme?

I aleshores, de llavis de Mussolini, sorgí la gran i definitiva definició:

—Menja i calla.

TEMES SINDICALS

El calvari dels flequers

L'estat llastimós en què es troben els obrers flequers de Barcelona, ens empeny una vegada més a ocuparnos de les causes que el produeixen. Fa un any, aproximadament, que els anarco-sindicalistes, d'acord amb els burgesos del nostre ofici, iniciaren un atac a fons contra el Jurat mixt del nostre ofici per tal de fer ineficaç la seva actuació. Amb aquesta unió els primers cercaven poder tenir el domini absolut sobre tots els obrers flequers de la nostra ciutat; i els segons, o sigui els burgesos, l'alliberar-se de l'únic estament que podia obligar-los al compliment de les lleis socials establertes per la República. Per tal de poder inutilitzar els burgesos, el Jurat mixt que tant havia costat als nomes de «La Espiga», posaren en joc tots els seus recursos, que no són pocs, degut més que a altra cosa als diners de què disposen, i una de les coses que de primer antuvi intentaren fou posar obstacles a la aprovació de les bases de treball elaborades pel Jurat mixt. En veure que de res no els han valgut els esforços per impedir que al ministeri del Treball aprovessin les bases en qüestió, degut a què en aquell temps era ministre del Treball el nostre company Largo Caballero, els burgesos cregueren oportú intentar de nou la maniobra que tant explèndids resultats els donà en temps del funest Sindicat Lliure, que consitia a fer intervenir en contra de les bases els mateixos obrers que havien de beneficiar-se'n. No existint llavors ni rastre de l'odiós Sindicat que creà el malvat Anido, i veient els burgesos com eren d'inútils tots els esforços per fer-nos claudicar a nosaltres, es dirigiren vers determinats individus de l'anarco-sindicalisme i els donaren entenenet — no sabem a canvi de què encara que no ignorem que als del Sindicat Lliure per una martingala semblant els carregaren de diners — de fer unes contrabases que per tal de poder-les fer acceptar als associats del Sindicat Unic eren aparentment àdhuc més avantatjoses que les aprovades pel Jurat mixt.

La majoria dels components del Sindicat Unic, sense donar-se compte de l'engany de què eren objecte, acceptaren a ulls clucs les bases redactades pels mateixos patrons i que els presentaren i defençaren els subjectes de què es valgué la burgesia per tan indigna com criminal maniobra. Ha passat ja gairebé un any des de la traïció que als obrers flequers de Barcelona feren objecte uns quants farsants de l'anomenat Sindicat de l'Alimentació, i de com han estat acomplertes les bases de què ens ocupem, dient que, ni en els pitjors temps del desaparegut Sindicat Lliure estigueren pitjor els obrers del nostre ofici, ja estaria tot dit. Cal, però, fer remarcar en què ha consistit la traïció de què foren víctimes tots els obrers flequers de la nostra ciutat.

Els van fer la promesa, i així consta en les bases que comentem, que una vegada aprovades les bases i a canvi de renunciar al treball de dia, que tant costà conquerir als lluitadors de l'any 1919, no quedaria cap obrer sense feina i que ningú no faria ja més jornades excessives de treball i ens trobem als onze mesos llargs d'estar en vigor, com els sense feina del nostre ofici lluny de disminuir encara han augmentat: es féu constar també a les famoses bases la prohibició de fer els obrers vida interna a les cases i de suprimir els aprenents, i mai com ara no hi havia hagut tants aprenents ni tants obrers que fessin vida interna a la casa on treballen. S'obligava també els patrons a posar dutxes als obradors per tal de poder rentar-se els obrers, així com facilitar roba neta per a treballar i en cap forn no s'ha posat dutxa ni a cap obrer s'ha donat la roba promesa.

A més, fiaren també els dissortats companys que militen a l'Unic de l'Alimentació en què pel sol fet de constar a les bases els donarien els set dies de descans que marca la llei, i ha resultat que han estat en nombre molt reduït els companys que han gaudit durant aquest any de la tal millora. Aquest és el resultat de la fellonia feta per uns quants homes del Sindicat Unic, que encara tenen, a més el cinisme de dir-se «comunistas libertarios». No cregui pas ningú que ço que diem sigui inventat per nosaltres; ho digueren els mateixos obrers del Sindicat Unic que, donant-se a la fi compte de la traïció de què els feien víctimes els individus que negociaren amb els patrons flequers aquell vergonyós pacte el nom del quals ja publicàrem temps enrera en aquestes planes, els destituïren de tots els càrrecs que ocupaven al sí del Sindicat i segons ens digueren faltà poc perquè no els fessin sortir per la finestra. Volem afegir encara, que tot això ha passat durant aquest any que els burgesos han guanyat els diners a cabassos. Demostrat queda com s'ha jugat amb els interessos dels obrers del nostre ofici i el pitjor és que encara s'hi juga actualment, ja que estem ben assabentats que la Junta que els de l'Unic nomenaren en destituir la que els entrallligats de peus i de mans a la burgesia, no fa altra cosa que passar-se totes les tardes als salons de les entitats de la burgesia rebent complaguts i satisfets les promeses i rialles que els fan els burgesos mentre els obrers es moren de gana esperant la feina que els portaran els seus representants prop de la Patronal Flequera. Ens consta també que alguns dels que formen la comisió que en nom del Sindicat Unic s'entrevistà amb els patrons flequers, la primera cosa que feren fou procurar-se feina per a ells passant per damunt dels qui de molt de temps esperaven torn. Així estan de moral els que sempre se la posen en boca.

Si els obrers flequers volen veure's lliures de l'esclavitud que sofreixen actualment per culpa dels anarco-sindicalistes cal que es decideixin a canviar de tàctica; la que han seguit fins ara ja han vist com no els ha portat cap resultat. Recordin tots el pànic que s'apoderà de la nostra burgesia en el breu temps de la nostra actuació des del Jurat mixt. Llavors no es feien acomiadaments capriciosos ni s'imposaven jornades inhumanes ni es treballava en diumenge com es ve fent des que els anarcos s'apoderaren, per manca de visió dels obrers del pa, de la direció del nostre moviment. Molt criticar «La Espiga», molt difamar els seus homes, gran interès a destruir la força que representava, però una vegada la deixaren fora de combat, per no haver volgut nosaltres entaular una guerra civil entre germans, no pogueren substituir-la i els obrers quedaren sense defensa de cap mena. Davant de tot això cal afirmar una vegada més com tan sols emprant les tàctiques de la Unió General de Treballadors podran els obrers tots i particularment els del nostre ofici, fer complir el que en favor seu estableixen les lleis de la República i veure respectats els contractes de treball lliurement establerts amb les respectives burgesies. Hi ha oficis, i el nostre n'és un, que mai no podrà donar cap resultat allò de l'acció directa que tant enlluerna molts treballadors. Que es fixi tothom en els vint anys darrers i es convencerà de la veritat de les nostres afirmacions. I per acabar, ja hem deixat dit com, per evitar una lluita estúpida entre germans, ens posarem els associats a «La Espiga» al marge de tota actuació. Que, en vista de les immoralitats comeses pels que es creien amos de tots els obrers flequers de Barcelona i veient a més com cap de les lleis que afavoreixen els obrers del nostre ofici són complides, novament anem a actuar en una o altra plataforma. No volem consentir per més temps que els patrons flequers es burlin de tot i atropellin tant a la descarada els obrers que tenen sota el seu domini. Volem i així encaminarem tots els nostres esforços, que la llei del treball diürn sigui complida i que el descans dominical sigui respectat i que no hi hagi cap obrer que estigui obligat a realitzar jornades de quinze i setze hores diàries mentre centenars d'ells no poden treballar.

Adolf SIMO

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.er - Tel. 26871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Avís als subscriptors

Els subscriptors són pregats d'enviar ràpidament l'import de llurs abonaments a l'Administració de JUSTICIA SOCIAL. Tot retard en la liquidació d'aquests comptes origina greus pertorbacions a la marxa administrativa del periòdic que està a l'abast dels nostres subscriptors poder evitar.

COMARCALS

Pineda

LA BILIS DE LES DRETES

Les eleccions municipals s'han celebrat en un magnífic ambient d'entusiasme. El poble s'ha llançat al carrer disposat a què les eleccions tinguessin el caire de civilitat a què estàvem ja acostumats i que en les penúltimes eleccions fou trencat per les coaccions barroeres, intolerables dels botiguers i altres forces «vives» de la nostra vila.

La majoria asolida fou de 134 vots, i si es té en compte que la Lliga va obtenir en les eleccions a Diputats 148 vots de majoria, es comprendrà la doble importància de la victòria. Cal encara remarcar que la votació dels lliguers s'ha vist aquesta vegada augmentada per 48 vots, que corresponen als sufragis radicals i a les suades que a darrera hora ens dedicà el líder de la Lliga.

Per tal de tenir una idea de l'actual bilis dels dretistes, cal només llegir la resenya de «La Veu» del 17 del corrent, en la qual un anònim corresponsal fa una descripció gairebé terrorífica de la nostra actuació. Vots falsos, coaccions, amenaces, compra de vots, «escamots», 90 apoderats, feixisme, etc.

Com a cosa inèdita ens obsequien amb les amenaces a mort de què foren objecte els senyors Tutó i Ripoll. Celebrem que tot tingués un bon acabament.

La conclusió és que qualsevol cara gruixuda pot ésser corresponsal mentre pugui guardar l'anònim.

Lamentem que no hagin sabut perdre. El pateleig és una cosa molt llastimosa i no arriba mai a justificar una desfeta.

El que creiem possible inspirador de la xiroia crònica es veu que vol tirar aigua al vi. Potser en sap prou...

JOSEP M. VILLARRUBIA

SOBRE LA CREACIO DE LA COOPERATIVA GENERAL DE CONSUM

Una tesi confirmada

Han estat bastants els companys pertanyents ja a cooperatives de Barcelona que han cregut, si més no, inoportuna la creació de la Cooperativa General de Consum a Barcelona. Han cregut veure en els iniciadors d'aquesta entitat la intenció de crear, en una ciutat on ja existeixen més de quaranta, una nova Cooperativa per satisfer un ridícol desig d'independència. No han vist, malgrat les explicacions que no han regatejat els seus iniciadors i organitzadors, que la creació de la Cooperativa General de Consum responia a la necessitat urgent de dotar d'una organitzaci ócooperativa eficient grans masses obreres de Barcelona que encara ignoren els avantatges del sistema cooperatiu que les Cooperatives existents, pesi als bons desitjos de molts dels seus actuals directors, no poden proporcionar-les pels defectes d'origen de què estan tacades gairebé la totalitat d'elles, cosa per la qual és totalment indispensable, en l'interès del propi moviment cooperatiu i de la classe obrera barcelonina, completar la lenta acció de transformació i expansió que s'està operant avui en algunes Cooperatives barcelonines, per una acció paral·lela, més ràpida, que serveixi de guia i d'orientació en l'acció de conjunt.

Aquesta tesi, que a pesar d'ésser tan racional ha tingut la virtut d'aixecar la crítica d'algú, acaba de rebre una plena i esclatant confirmació per part dels cooperadors anglesos, els més experimentats en l'organització cooperativa, si no per altra cosa, pels anys d'antiguitat del seu moviment.

En efecte, segons veiem en l'edició del 3 de gener d'enguany de «The Link», el servei d'informació internacional de la Cooperativa Majorista Anglesa (C. W. S.), dimecres passat, dia 20, fou sotmés en l'Assemblea trimestral de delegats d'aquesta Cooperativa, un pla, que ha trigat cinc anys en ésser acabat, per a la creació d'una empresa filial de la C. W. S. que emprengui directament el comerç al detall «en aquells llocs en els quals hi ha encara petits nuclis de cooperadors entusiastes i una població comparativament nombrosa que esdevindria soci d'una Cooperativa si veiés en ella un bon exemple pràctic». Aquesta empresa projectada durà el nom de «Societat Cooperativa de Detall C. W. S.» (*The C. W. S. Retail Co-operative Society Ltd.*), i tindrà facultat per a obrir sucursals en les regions o indrets que sigui necessari.

Aquest projecte ja ha merescut l'aprovació de la Unió Cooperatista Britànica i es considera descomptat també el de l'Assemblea de dimecres. Portat a la pràctica, se n'esperen grans resultats.

Vèncer la Lliga no basta!

● **Cal destruir tota l'organització econòmica que constitueix la seva base i la seva raó d'existència**

● **Cal crear al seu lloc una economia col·lectiva que suprimeixi radicalment els motius permanents de feixisme i reacció que hi ha en el capitalisme**

● **Cal donar a la massa obrera barcelonina un instrument econòmic que li permeti lluitar amb èxit contra l'exèrcit d'intermediaris i comerciants que l'exploten**

● **Cal ingressar a la**

Cooperativa General de Consum de Barcelona i Comarca

Montmany, 24 - Tel. 81444

Repartiment a Domicili

La gran batalla

Tot allò que a Espanya representa el seu esperit secular d'eendarreriment —conservadurisme, catolicisme, monarquisme, caciquisme, etc.— i que el 14 d'abril de 1931 semblava que quedava arreconat per a sempre, està novament, descaradament, retadoramente en peu de guerra.

I és com un crit pregon d'angoixa, que els ciutadans conscients i oprimits clamen per l'existència de la República i, sobretot, pel seu contingut polític i social, aconseguit a força de tants d'afanys i sacrificis.

Hom veu el perill cara a cara i constata dolorosament la desigualtat d'armes amb què cal combatre'l

La República ha caigut en mans de la reacció. Preparem-nos a sortir al carrer... o a empassar molta saliva, perquè l'ofensiva i l'esforç de les dretes seran durs i intensos car es tracta per a ells d'una gran ocasió per a impedir l'avenç revolucionari del poble i anullar d'un cop tots els progressos aconseguits en els dos anys de règim republicà.

Diem tot això no perquè temem per Catalunya, puix al nostre país malgrat tot, la gent es va desensunyant, i no bada. Ho diem especialment per la resta d'Espanya, millor dit, per l'Espanya de llengua castellana, que encara viu sota l'ombra sinistra d'un enfarfec de catedrals gòtiques, de reis i de cavallers llampants; d'aquella Espanya que encara sommia amb «las veinte naciones que nos llaman madre» i que té paciència i resignació per a escoltar als polítics desvergonyits i xarlatans que per a caçar vots han tingut la barra de prometre (?) la derogació de la llei de Reforma Agrària i de l'Estatut de Catalunya.

Via fora, lladres! cridem com els antics. La República, amb tots els seus defectes de règim capitalista, representa i és la garantia de la democràcia, de la dignitat civil i de la llibertat ciutadana. La República d'esquerres, s'entén. Del que seria una República de dretes, ens en comença a donar compte el govern Gil Robles-Lerroux.

El plebiscit de diumenge ha estat decissiu per a la massa treballadora. Defensem les conquestes obtingudes i, el que és pitjor, les que s'apropen. Es qüestió de vida o mort, doncs, perdre o guanyar les posicions.

Que alcin el cap i el cor les classes obreres de tota mena, els homes d'avançada, i vegin en la batalla que s'anuncia aquest dilema fulminant:

o l'esclavitud,
o la llibertat!

J. M. ROIG

Mussolini, bon profeta

Un dia del 1914, Benet Mussolini escrivi: «Imagineu-vos una Itàlia de 36 milions, on tots pensessin de la mateixa manera, com si els seus cervells estiguessin formats amb el mateix mottllo, i tindreu a la vostra vista el regnat de l'avorriment i de la imbecilidel seu Estat totalitari!

Com es pot veure, el geni mussolinià, que ho preveu tot, preveié també d'una manera fidelíssima, l'espectacle del seu Estat ttalitari!

Dades eloqüents

Perquè els enemics de la República i del Socialisme puguin parlar amb fonament de causa els brindem que recordin aquests resultats de les quatre eleccions darreres:

Data d'eleccions	Votants	Vots Esquerra i U. S. de C.	Vots Lliga i Carlins
28 de juny de 1931	166,836	98,631	25,309
20 novembre 1932	148,108	59,268	34,464
19 novembre 1933	365,792	126,909	[illegible]
14 de gener de 1934	323,521	162,457	[illegible]

Dedueixin les trampes posades en joc el 19 de novembre i després facin el favor de seguir dient que el senyor Cambó representa la Catalunya autèntica.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 „
Any. . . . . 8'00 „

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

La resistència dels sindicats austríacs

El terror i la violència, l'opressió i el restabliment de la pena de mort (aplicable sense distinció a qualsevol amenaça contra la propietat), han produït durant algun temps els efecte que d'això s'esperava, en intimar alguns esperits porucs. Amb tot i això, l'estat d'ànim dels obrers sindicats és millor que mai i se'ls veu fer cua davant les oficines sindicals per a pagar les seves cotitzacions i els seus endarreriments.

Les eleccions per als Consells d'Empresa són tan favorables als nostres camarades, que, en un cas típic, els nazis han cregut preferible no presentar llistes. A les fàbriques d'electricitat de Viena, en les eleccions per al consell d'empleats, els sindicats lliures (1) que obtingueren 45,6 per cent dels vots per l'abril, han obtingut ara el 74,4 per cent. La llista nazi, disfressada (que guanyà molts vots oposicionistes, vots que no eren de cap manera nazis) recollí el 37,6 per cent l'última vegada en abril i aquesta vegada ha brillat per la seva absència (invità que es votés en blanc i sols hi hagué 126 paperetes blanques). Els cristians-socials, pels quals Dolfus sent tant apreci, cregueren que havia arribat la seva hora i presentaren novament candidats — per primera vegada des de fa sis anys — i obtingueren en tot i per tot 98 vots i un lloc; el nombre dels vots que han obtingut no arriba al dels vots nuls. En la votació hi prengué part el 98,2 per cent del cens.

En les eleccions dels Consells d'Empresa de les fleques «Anker», el resultat fou el següent: 1,534 electors, 1,461 votants; la llista sindical lliure obtingué 1.323 vots i 14 llocs, mentre que la llista dels Heimwehren obtingué 138 vots i un lloc.

Heus ací com es presenta la «destrucció dels sindicats lliures», anunciada tan sorollament pel Govern Dollfuss, quan es demana als treballadors que expressin la seva opinió.

(1) A Austria es dóna aquest nom als sindicats de tendència socialista.

Horitzons socials femenins

En les eleccions del proppassat *novembre les dones confirmant* les temences dels que s'inquietaven de les conseqüències de llur vot, contribuïen en gran part a l'avenç de les dretes; en les eleccions del passat diumenge la unió de totes les esquerres salvava l'escull del vot femení. Aquest vot, però, tan just com imprudent, seguirà essent encara per temps un escull franc per a las forces d'esquerra si la dona no pren consciència de la seva realitat en tant que dona.

La realitat femenina pullula de paradoxes. La dona, vilipendiada per la religió, inductora bíblica del pecat pel qual sofreixen totes les generacions des del paradís terrenal, segons les sagrades escriptures; la dona estigmatitzada dels pares de l'Església com a culpa de tot el mal dels homes; la dona, de la qual la condició de persona humana amb possibilitats de vida eterna duta a discussió en el concili de Mâcon, aquella dona a la qual només uns pocs vots li atribuí una ànima, és la gran, la màxima defensora de la religió.

La dona, en pitjors condicions econòmiques que el més míser esclau; la dona, més asservida que no fou l'ésser més en servitud; la dona, més explotada *que el més explotat dels proletaris*, creu interès seu defensar els que posseixen, els que tenen en llurs mans tots els mitjans de dominació, els que només mercadegen amb la força de treball dels homes, ¡ella!, la força més menyspreada de totes les forces de treball que es duen al mercat de la lluita per la vida.

I així, mentre en el terreny moral la dona creu defensar-se, defensant la moral estandarditzada dels dogmes de la Religió, en el terreny econòmic la dona creu defensar-se defensant els interessos dels poderosos, dels forts, ella, la gran desvalguda, la feble entre les febles.

Aquestes constatacions tan fàcils, però no menys paradoxals, no tindrien explicació plausible, si bé la dona hagués viscut algun moment una vida de llibertat i per tant de possible consciència. Però la dona no sap res d'aqueixa llibertat per a la qual han glatit i glateixen tots els homes; la dona no sap res de la riquesa de vida que significa l'exercici de la pròpia decisió, el sentiment de dictar-se un mateix normes i lleis a les quals vol obeir. El seu esperit és pastat en séc de servitud, ignora l'opció, és neòfit en escollir, mancat per a la *pròpia deliberació* i així es fa possible en ella el fet paradoxal de vibrar del mateix esperit que la vilipendia i de defensar la mateixa mà que li pega.

I també, defora estant, si la volem mirar bé, la realitat femenina ens sorgeix aureolada de paradoxes. ¿Com podria ésser d'altra manera?

Mentre en la realitat de la vida econòmica, ella és la primera força viva, gairebé decisiva, els economistes l'ignoren. Mentre entre els factors de civilització, ella constitueix un element bàsic, els historiadors l'obliden. Mentre la seva realitat està vinculada a la terra, al treball, a la llar, a les forces primàries de la societat, només la coneixem per la literatura, la poesia, en el terreny de les imatges, dels símbols, de la fantasia.

Dona! Companya! Vindrem a tu des d'aquestes pàgines i mirarem de fer una mica de llum en el panorama confús que se'ns ofereix en ésser cridades a escollir, a optar, a pronunciar-nos sobre les lleis a les quals volem obeir.

MARIA PI DE FOLCH

ELS NOSTRES REGIDORS

Francesc Rossell i Montané

Publiquem avui les dades biogràfiques del nostre company electe, que ens fou impossible publicar en el número anterior:

El company Rosell Montané nasqué a Barcelona l'any 1889. Actualment és Perit mercantil i Llicenciat en administració pública.

Inicià la seva actuació política als setze anys, formant part d'un grup d'adolescents anarquistes concorrents a les Classes de Comerç de l'Ateneu Obrer de Barcelona. Ingress àdesprès a l'*Escolar Ramon Llull*, societat en la qual hi passaren molts dels homes representatius d'avui.

Posteriorment ingressà a la «Unió Catalanista», formant part del grup que actuava al costat del Dr. Mratí i Julià, junt amb els companys Serra i Moret, Campalans i altres.

Des de la «Unió Catalanista» començà les seves campaneys socialistes. En aquell temps, portar el socialisme al cor del Catalanisme, era feina pròpia de gent que es jugava la seva carrera política. El Dr. Martí i Julià i els seus fidels amics hagueren d'abandonar la «Unió Catalanista per impossibilitat de lluitar-hi. Actuant en aquest ambient, Rosell Montané fundà el senmanari *Avant*, i amb altres companys creà *La Nació*, primer periòdic socialista escrit en català. Fou redactor de la notabilíssima revista *Renaixement*, on començà a especialitzar-se en qüestions econòmiques i municipals. Escriví a *La Publicitat*, *El Poble Català* i en la majoria de les revistes i periòdics d'avançada de Catalunya; principalment a *La Rambla*. Rosell Montané hi ha deixat publicats estudis molt interessants. Fou una de les primeres víctimes de la Llei de Jurisdicions.

En deixar «La Unió Catalanista» ell i un grup d'amics formaren una penya amb el malaguanyat Comoposada en un bar del carrer de la Lluna. Amb Lluís Companys i altres amics crearen en Centre Republicà del carrer de la Creu, on s'hi reunien moltes de les figures del moviment obrerista (Noi del Sucre, Escorsa, etc.), i acabà al 1919 amb un assalt de totes les forces policíaques i de Guàrdia civil de Barcelona.

De bon principi, Rosell Montané figurà al costat dels amics que crearen la U. S. C. Escriví alguna vegada a JUSTÍCIA SOCIAL de la primera època. Organitazda en partit la U. S. C., Rosell hi ingressà, fent-hi tot seguit vida activa.

Especialitzat en problemes municipals, ha assistit a la majoria dels Congressos que des del 1919 s'han celebrat arreu d'Europa per a estudiar els problemes d'administració pública.

Els detractors del Socialisme

Amb aquest mateix títol publicàvem en el número 63 de JUSTICIA SOCIAL un article rebutjant les doctrines de Lluís Sturzo, el fundador del partit popular o demòcrata cristià d'Itàlia.

Avui novament hem de fer-ho per a contestar com cal certs arguments a molts cars als satèlits de Dom Sturzo que s creuen renunciar el món amb aspergis d'aigua benèita.

Per als demòcrates cristians el liberalisme econòmic ha fracassat. En això estem d'acord. Però el que no capim de gaires possibilitats és la doctrina que ell en diu liberal-socialista, que «estima legítima la propietat de tota classe, ordenada, però, per l'Estat, encaminada a un fi, que és l'interès social, a través d'un mitjà, que és la intervenció del treball, i justificada per un títol, que és la plus-vàlua que adquireix la terra en passar del seu estat improductiu originari al seu estat de màxima producció per mitjà del treball i de la intelligència.»

En el reconeixement de la propietat de tota classe, està la contradicció d'allò que veritablement hauria d'ésser l'economia dirigida. No entenem per economia dirigida aquella que està en poder particular, individual o bé d'una empresa qualsevol. L'Estat, per més que s'ho proposi, mai no podrà dominar ni l'especulació comercial i menys encara l'abús dels mitjans productors. Allà on la indústria està més controlada — Estats Units, Anglaterra, França — l'explotació no deixa d'ésser quelcom violent i tràgic. Pitjor encara: el refinament d'explotació de la mà d'obra ha estat tan estudiat, que hom no pot per menys que preguntar-se si no eren preferibles els antics mitjans i règims de producció que els que imperen avui en algunes indústries.

Allò que la propietat ha de tenir un fi social és ben bé un dir. Aquell que té un capital — una fàbrica, un comerç, una porció de terra — no l'explota mai per a destinar la plus-vàlua a les necessitats de la collectivitat, sinó que ho fa amb l'esperit de proporcionar-se una vida ben lleugera i còmoda. ¿On és la funció social de la propietat?

Per a recolzar els seus arguments, algú ha volgut retreure que el company Serra i Moret va dir en el Parlament català que el socialisme admetia la propietat, fruit de l'esforç de l'home i del seu treball.

En aquestes paraules de Serra i Moret està precisament la condemnació de la propietat privada en general. ¿Quantes fortunes hi ha en el món que siguin fruit purament de l'esforç personal? A més a més, l'home que posseeix unes feixes de terra o un taller per al seu treball personal, no pot considerar-se això com una propietat, sinó que és senzillament un mitjà de vida, una eina de treball per aquell home o aquella família. La propietat, però, que un home posseeix per a explotar a un altre, aquesta no pot reconèixer-se, no pot admetre's de cap de les maneres. La propietat, per a tenir una funció netament social, humana, ha d'ésser collectivitzada. Heus aquí com el liberal-socialisme no és res més que una confirmació del liberalisme econòmic que els propis cristians reconeixen com a fracassat, amb tot i l'evolució de la propietat...

* * *

Sostenen també els demòcrates cristians la teoria de l'evolució de l'assalariat, o sigui l'accionariat, el participacionisme de l'obrer en el govern de la indústria i el comerç, que Ossorio i Gallardo tant s'ha esforçat i s'esforça encara per introduir a Espanya, preconitzada a Itàlia pel partit demòcrata-cristià, fundat, com hem dit abans, per l'Abat Lluís Sturzo, i de la qual n'és autor un altre clergue, monsenyor Pottir. Com és natural, preté contrarrestar el control obrer, institució eminentment socialista, pel que té de fiscalitzadora i pel que significa en la lluita de classes.

L'accionariat intenta esmortuir la lluita entre obrer i patró, atorgant accions de treball als productors, fins a la total amortització de les accions-capital, quedant així en un termini més o menys llarg — això comptant amb la bona fe del patró (!) — els mitjans de producció en mans dels obrers. La finalitat no pot ésser més fictícia.

No creiem que hi hagin babaus que es deixin enlluernar d'aquesta manera. Més que res més, la teoria de l'accionariat obrer ha estat creada pels que tot ho confien i esperen de la bona fe, més ben dit, pels demòcrates-cristians, avui convertits al feixisme italià...

MANUEL ROSSET SALA

Canvis en la Redacció de "Justícia Social"

NOU DIRECTOR

El company Folch i Capdevila, secretari del C. E. de la U. S. C., s'ha possessionat definitivament del càrrec de director de JUSTICIA SOCIAL que ja venia exercint interinament aquest darrer temps per impossibilitat del company Comorera.

Igualment, cessa aquesta setmana, per tal de poder atendre altres treballs, el company Ardiaca, com a secretari de Redacció, càrrec en el qual el substitueix el company Amadeu Bernadó. Tanmateix, el company Ardiaca continuarà formant part de la redacció de JUSTICIA SOCIAL, de la qual s'encarregarà de la secció cooperativa i econòmica.

Justícia Social

Organ de la U. S. C.

Director:
R. Folch i Capdevila

Administrador:
Joan Rull

Secretari de Redacció:
Amadeu Bernadó

Redactors i Collaboradors:
Ardiaca, Lluís.—Carqués, Carles. Codó, Josep M.ª — Coloma, Joan. — Coll Creixell, Josep.— Costal, Cassià.—Espanyol, Pere. Fàbrega, Abelard. — Forment, Joan. — Fronjosà, Joan.—Granier-Barrera. — Gerhard, Carles.—Jover, Ramon. — Masseras, Alfons. — Mira, Emili. — Miret, Josep. — Morelló, Antoni. — Olivella, Antoni.—Pi de Folch, Maria. — Recasens i Mercadé, J.— Rofes, Cosme.—Rosell Montané, Francesc.—Rosset Sala, Manuel. Roure i Torrent, Josep.—Ruiz Ponseti, Estanislau. — Santaló, Josep.—Serra i Moret, Manuel. Simó, Adolf.—Torres Ibern, Enric. — Xirau, Joaquim

Ja us heu subscrit a l'emissió de TREBALL?

Acción Cooperatista

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

S'ocupa dels problemes del progrés de la Cooperació a la nostra terra i als altres països i en general de tots els sistemes econòmics que tendeixen a la col·lectivització de la riquesa nacional.

És, doncs, un document indispensable d'estudi i informació per a tots aquells que s'interessen pels problemes del Socialisme.

SUBSCRIVIU-VOS A

Acción Cooperatista

Redacció i Administració:
Aurora, 11 bis - BARCELONA

Dintre la mecànica del cop d'Estat feixista és imprescindible la passivitat o la complicitat d'un Govern que el faci possible o el deixi passar.

Giolitti a Itàlia, el 1922.
Von Papen a Alemanya, el 1933.
Garcia Prieto a Espanya, el 1923.
Lerroux altra vegada a Espanya, el 1934.

Voleu comprar llibres?

Demaneu-los a **Les Lletres Socialistes**

Voleu ajudar una organització que destina els seus possibles excedents a la propaganda dels nostres idelas?

Feu les comandes a **Les Lletres Socialistes**

Voleu, amb la participació cooperativa en els excedents, comprar llibres a preus assequibles?

Feu-vos membre de **Les Lletres Socialistes**

Hores d'oficina: De 5 a 7 de la tarda, tots els dimarts, dijous i dissabtes feiners. Casa del Poble, Primer de Maig, 7. Telèfon 11482. Barcelona.

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona